

Апстракт: На основу неких аутокритичких исказа Борислава Михајловића Михиза, које проналазимо углавном *in negativo*, преко механизма ироније и аутоироније, у тексту се даје скица за посматрање Михизовог критичког писма у иронијском и аутоиронијском кључу, при чему се таква критичарска поетика повезује и са пишчевом биографијом о којој постоје многобројна сведочанства. Затим се разматра како је Михиз показивао изврстан критичарски слух за комично и смешовну литературу, као и за популарну културу, употребљавајући при томе у сопственом списатељском стилу низ комичких поступака. На крају се посматра како је Михиз, борећи се против ирационалне или „окултне” литературе, дошао и сâм до иронијског и аутоиронијског поетичког парадокса, који нам у данашњем времену на теоријски заобилазан начин показује да он није био метакритички „неосвешћен” критичар каквим се представљао.

Кључне речи: иронија, аутоиронија, импресионистичка критика, дневна критика, метакритика, комично, смеш, парадокс, популарна култура, Борислав Михајловић Михиз.

¹ Рад је настао у оквиру пројекта „Културолошке књижевне теорије и српска књижевна критика“ (178013), који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.